

Sygn. akt I C 1852/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Hajduczenia

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2014 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 1618,73 zł (jeden tysiąc sześćset osiemnaście złotych siedemdziesiąt trzy grosze) z odsetkami umownymi zmiennymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym licznymi od kwoty 972,94 złotych od dnia 4 lipca 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. kwotę 81,44 zł (osiemdziesiąt jeden złotych czterdzieści cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Wyrokowi co do pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1852/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanego K. K. kwoty 1618,73 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 972,94 złotych od dnia 4 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz wnosił o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy L. Z. w L.VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 9 września 2014 roku w sprawie VI Nc-e (...) wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w B. (k. 6)

Powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w B. podtrzymał żądanie pozwu w całości i domagał się zasądzenia od pozwanego kosztów procesu. Uzasadniając roszczenie powoływał się na umowę o kartę kredytową nr (...) zawartą w dniu 6 grudnia 2012 roku, na podstawie której udzielił pozwanemu K. K. limitu kredytowego, zaś pozwany zobowiązał się do spłaty limitu w miesięcznych ratach w wysokości podanej w umowie. Wskazał, że pozwany pomimo wezwań i monitów nie wywiązał się z obowiązku spłaty należności i w związku z tym całość zadłużenia stała się wymagalna. Podnosił także, że dochodzi należności objętych pozwem na podstawie wyciągu z dnia 3 lipca 2014, na który składają się: należność główna w kwocie 972,94 złotych, odsetki za okres od

dnia 6 grudnia 2012 roku do dnia 3 lipca 2014 roku w kwocie 174,79 złotych i opłaty, prowizje i opłaty za prowadzenie rachunku w kwocie 471 złotych.

Pozwany K. K. na rozprawie w dniu 24 listopada 2014 roku uznał powództwo w całości. Nie kwestionował, że łączyła go ze stroną powodową umowa o kartę kredytową z dnia 6 grudnia 2012 roku oraz zgadzał się z wyliczeniami powoda w zakresie wysokości i wymagalności kwoty dochodzonej pozwem. Wnioskował o rozłożenie należności objętej żądaniem na raty z uwagi na trudności finansowe.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że pozwany K. K. zawarł w dniu 6 grudnia 2012 roku z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowę o kartę kredytową Nr (...) celem wykorzystania w transakcjach gotówkowych i bezgotówkowych. Pozwany zobowiązał się do spłaty wykorzystanego limitu kredytowego w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie wpłat na rachunek określony w umowie. (k. 20-21)

Nie było kwestionowane, że pozwany K. K. zaprzestał spłaty limitu kredytowego i w dniu 1 kwietnia 2014 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę o limit kredytowy i kartę z dnia 6 grudnia 2012 roku z 61-dniowy okresem wypowiedzenia informując, że po upływie okresu wypowiedzenia cała należność z tytułu udzielonego kredytu stanie się wymagalna i będą naliczane od niej odsetki karne według oprocentowania dla należności przeterminowanych. (k.30).

W związku z zadłużeniem pozwanego, powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. wystawił w dniu 3 lipca 2014 roku wyciąg z ksiąg banku znak: (...) wskazując, że zobowiązanie pozwanego, które wynika z umowy o przyznanie limitu kredytowego F. z dnia 6 grudnia 2012 roku, na dzień wystawienia w/w wyciągu wynosiło 1618,73 złotych oraz dalsze odsetki obliczone od kwoty 972,94 złotych naliczane według zmiennej stopy procentowej odsetek maksymalnych. (k. 29).

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu materiał zgromadzony w sprawie potwierdza zarówno wysokości, jak i wymagalność zobowiązania pozwanego w stosunku do strony powodowej.

Przedstawione przez powoda dokumenty i wyliczenia, w tym w szczególności umowa o kartę kredytową Nr (...) z dnia 6 grudnia 2014 roku wraz z załącznikiem i listą operacji dokonywanych przez pozwanego nie zostały przez pozwanego skutecznie zakwestionowane i podważone. Pozwany na rozprawie w dniu 24 listopada 2014 roku uznał powództwo w całości, nie negował zarówno faktu zawarcia w dniu 6 grudnia 2012 roku z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. umowy o kartę kredytową Nr (...), jak również wysokości niespłaconej należności.

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 kpc Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Przyjmuje się, że uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok SN z dnia 14 września 1983 r., III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

Sąd jest związany uznaniem. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Dokonując analizy materiału dowodowego Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przesłanek, określonych w art. 213 § 2 kpc, do uznania tego aktu dyspozycji procesowej pozwanego za niedopuszczalne.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2012 roku poz. 1376 z późn. zm.) orzekł jak w pkt I w sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął w myśl art. 481 § 1 kc zasądzając je zgodnie z żądaniem pozwu.

Z uwagi na uznanie roszczenia przez pozwanego Sąd nadał także wyrokowi co do pkt I rygor natychmiastowej wykonalności bazując na przepisie art. 333§1 pkt 2 kpc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi w całości pozwanego.

SSR Małgorzata Hajduczenia